

איסור כניסת טמאים לתוך המחנה

1. מנין המצוות לדעת הרמב"ם.
2. דעת הכסף-משנה.
3. איסור הכניסה – דין באדם או דין במחנה ?
4. זב הנכנס להר-הבית, האם לוקה שמונים ?
5. קשיים בדעת הכסף-משנה.
6. ביאור דעת הרמב"ם שלא על-פי הכסף-משנה.

1. מנין המצוות לדעת הרמב"ם.

פרשת שילוח טמאים מהמחנה ואיסור כניסתם אל תוך המחנה הוזכרה בתורה בארבעה מקומות :

- א. בפרשת תזריע לענין יולדת – "ואל המקדש לא תבא".
- ב. באותה פרשה לענין מצורע – "בדרד ישב, מחוץ למחנה מושבו".
- ג. בפרשת נשא – פרשת כללית לענין כל הטמאים – : "...וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש, ולא יטמאו את מחניהם".
- ד. בפרשת כי-תצא – לענין בעל-קרי – : "...ויצא אל מחוץ למחנה, לא יבוא אל תוך המחנה...".

הרמב"ם בספר-המצוות מונה מצות-עשה אחת (עשין, עשה לא) מהפסוק בפרשת נשא. לכאורה יש לתמוה מדוע לא מונה עוד מצוה מהפסוק בפרשת כי-תצא ומפרשת מצורע ? וצריך לומר שסובר הרמב"ם שכיון שהעשה בפרשת נשא הוא כללי, הרי שהוא כולל את הציווי שנאמר בפרשת כי-תצא ובפרשת מצורע וזו פרשה שנכפלה בתורה שאין מונים אותה כמצוה בפני עצמה. כך מפורש בלשון הרמב"ם שם בעשין, עשה לא.

לענין הלאוין מונה הרמב"ם שני לאוין (עז, עח). הלאו הראשון הוא "לא יטמאו את מחניהם" והלאו השני מ"לא יבוא אל תוך המחנה". ולכאורה מאי שנא שלענין העשה מונה רק עשה אחד ואילו לענין הלאוין מונה שני לאוין. ואם יש לרמב"ם חילוק בין

מניית העשין למניית הלאוין, אם-כן, מדוע שלא ימנה גם לאו שלישי מהפסוק בפרשת יולדת.

מדרקוק לשון הרמב"ם בספר-המצוות, אפשר לבאר שהלאו הנלמד מ"ולא יטמאו את מחניהם" – זהו לא מיוחד לאיסור כניסת טמא למחנה שכינה, ובלשונו שם: "שהזהיר כל טמא מהכנס במקדש", ואילו הלאו השני שנלמד מ"לא יבוא אל תוך המחנה", נלמד על איסור כניסת טמאים גם למחנה לוידי. הסיבה שהרמב"ם למד את הלאו "ולא יטמאו את מחניהם" דוקא על המקדש היא או משום המשך הפסוק אשר כתוב בו: "אשר אני שכן בתוכם" ורק לענין המקדש אפשר להתבטא כך. או שעצם הביטוי "ולא יטמאו" לעומת הביטוי "ולא יבוא", מלמדנו שמדובר על מקום ששייך בו טומאה וזה בית-המקדש.

לפי זה ברור מדוע הפסוק ביולדת לא נמנה כלאו בפני עצמו. זאת מפני שהוא בדיוק כמו הלאו "ולא יטמאו את מחניהם", והוי רק הזכרה כפולה של אותה אזהרה. וכך מבואר שם בספר-המצוות לאוין, לאו עז. הרמב"ם מסיים את הלאו הזה שהעובר עליו, אם היה מזיד, ענוש כרת, משום שמדובר על איסור ביאת טמא למקדש.

2. דעת הכסף-משנה.

הרמב"ם בפרק ג מהלכות ביאת-מקדש הלכה י כותב: "וכשם ששילוח טמאים מן המקדש בעשה, כך אם נכנסו עוברים בלא תעשה, שנאמר: 'ולא יטמאו את מחניהם' – זה מחנה שכינה". ומעיר על כך הכסף-משנה: "אך מה שכתב 'זה מחנה שכינה' – דמשמע לכאורה דאתא למעוטי שאר מחנות שאינו לוקה עליהם – קשה, דמהי תיתי לן דקרא סתם איירי, משמע דאכולהו מחנות קאי ואין לומר דמדכתיב 'אשר אני שכן בתוכם' משמע דמחנה שכינה דוקא קאמר דעבר עליו בלא תעשה ולא על שאר מחנות, שקשה לזה ממה שכתב רבינו לעיל בפרק זה והוא שנוי בתוספתא: 'נכנס המצורע להר-הבית – לוקה שמונים. ואפשר לומר ד'מן המקדש' דנקט רבנו, מקום המקודש קאמר וכל המחנות בכלל", עכ"ל.

הכסף-משנה שואל דמוכח שהלאו "ולא יטמאו" אינו דוקא מהמקדש, מזה שמצורע שנכנס להר-הבית לוקה שמונים. וכונתו דאי-אפשר לומר שלוקה שמונים משום הלאו השני, שהרי שם מבואר רק איסור כניסה למחנה לוידי. אם-כן, מדוע מצורע שנכנס לירושלים לוקה? על כורחינו שזה מהלאו הכללי "ולא יטמאו את מחניהם". וסמך לדבריו, דהרי הרמב"ם פסק כדעת רבי יהודה (פסחים סז), וכך דבריו שם: "כבר ישב – לבדו ישב – שלא יהיו טמאים אחרים יושבים עמו. יכול יהיו זהים וטמאי מתים משתלחים למחנה אחת, תלמוד לומר: 'ולא יטמאו את מחניהם' – ליתן מחנה לזה

ומחנה לזה. דברי רבי יהודה. משמע מדברי רבי יהודה, שכיון שכתוב "מחניהם" משמע שהלאו מדבר לא רק על מחנה שכינה, אלא על כל המחנות.

הכסף-משנה על הלכה ט מבאר את דברי הרמב"ם שמצורע שנכנס להר-הבית לוקה שמונים בשתי צורות: "ונראה דמשום דמקרא ד'ולא יטמאו את מחניהם לוקה ארבעים, כשנכנס לפניו מחומת ירושלים, שהרי טימא מחנה ישראל, וכדתניא בספרי, וכשנכנס עוד להר-הבית לוקה עוד ארבעים, מפני שטימא מחנה לוי ונמצא שעבר שנית על 'ולא יטמאו את מחניהם'. אי נמי, כשנכנס להר-הבית, עבר משום 'ואל יבוא אל תוך המחנה' – זה מחנה לוי... וקשה, דאם-כן, הוי ליה למימר נמי שאם נכנס למחנה שכינה לוקה מאה ועשרים, שהרי טימא גם מחנה שכינה ולוקה עליו שלישי. ואפשר דכיון דגלי לן שאם נכנס למחנה לוי לוקה שמונים, ממילא משמע שאם נכנס למחנה שכינה, לוקה מאה ועשרים".

מכך שהכסף-משנה אומר דינו שנכנס למקדש לוקה מאה ועשרים, משמע שהדבר נכון לפי שני הפירושים. והמחלוקת בין שני הפירושים היא צרדית, האם על מחנה לוי נחייבו מצד "ולא יטמאו", או מצד "ולא יבוא". אולם לדעת שני הפירושים אפשר לחייב מצד "ולא יטמאו את מחניהם" לא רק על כניסה אל המקדש – דהלאו אינו מיוחד לענין המקדש, דכיון שכתוב "מחניהם" בלשון רבים, האיסור מתייחס לכל המחנות. ואם-כן, לדעתו חזרת השאלה הראשונה שהקשינו – מדוע מונים את הלאו "ולא יבוא אל תוך המחנה" כלאו בפני עצמו, הרי לדעתו הלאו "ולא יטמאו את מחניהם" הינו לאו כללי המתייחס לכל המחנות? לכן, מה מוסיף הלאו "ולא יבוא אל תוך המחנה" המיוחד למחנה לוי?

3. איסור הכניסה – דין באדם או דין במחנה?

מדברי הכסף-משנה לעיל למדנו עוד חידוש. למרות שהלאו "ולא יטמאו את מחניהם" הינו לאו כללי. אולם מחנות מחלקים את הלאו וכל כניסה למחנה אחר מוגדרת כעבירה נפרדת המחייבת שוב מלקות. מנין חידוש זה, האם גם זה נלמד מהפסוק "מחניהם"?

ויש לחקור באיסור כניסת טמא למחנה, האם האיסור הוא על הטמא שלא יכנס אל המחנה וכמו שלענין מצורע מצאנו עוד דינים שהם מדיני המצורע, כגון "בגדיו יהיו פרומים". כך גם יש דין "ברד ישב מחוץ למחנה". וכן לגבי שאר טמאים יש דין על הטמא שלא יבוא אל תוך המחנה. או שמא האיסור הוא מצד המחנה שיש איסור לטמא את המחנה על-ידי ביאת טמאים אל תוכו.

ונראה שהכסף-משנה נוקט כדרך השניה, שהאיסור הוא מצד המחנה, ולכן בכניסה לכל מחנה עובר על הלאו מחדש, שהרי מטמא עוד מחנה. וכך משמעות לשונו: "שהרי טימא מחנה ישראל... מפני שטימא מחנה לויה וכו'". ולדעתו גם מחנה ישראל יכול להכלל בקטגוריה של "מן המקדש", מפני שגם הוא מקום מקודש שאסור לטמא את קדושתו. אם היינו נוקטים שהאיסור הוא על הטמא נראה שמצורע שנכנס למקדש היה לוקה רק ארבעים.

אולם כל זאת נאמר לגבי הלאו "ולא יטמאו את מחניהם". לגבי הלאו המיוחד למחנה לויה, יתכן שגם לדעת הכסף-משנה אין האיסור מצד טומאת המחנה, אלא מצד האדם הטמא. לכן התורה לא כתבה את הלאו בלשון "ולא יטמאו את מחניהם" אלא בלשון "ולא יבוא אל תוך המחנה", שזהו איסור ביאה על האדם.

למרות דברינו שגדר איסור הכניסה למחנה לויה שונה מהאיסור שנלמד מ"לא יטמאו את מחניהם", בכל אופן, אם אין לזה נפקא-מיניה, עדיין השאלה לדעת הכסף-משנה נשארת בעינה – מדוע למנותו כלאו בפני עצמו ?

נקדים לכך שאלה נוספת שהקשה במשנה-למלך בפרק ג דהלכות ביאת-מקדש הלכה ג: "ודע שלא ראיתי לרבנו בפירקין שהביא דין זה דבעל-קרי... ולא ידעתי למה. גם במתני פרק קמא דכלים משנה ח, קתני 'הר-הבית מקודש ממנו, שאין זבין וזבות נדות ויולדות נכנסים לשם'. ורבינו העתיק משנה זו בפרקין, ולא ידעתי למה לא אמרו גם כן בעל-קרי, והדבר אצלי צריך תלמוד".

ונראה לתרץ על-פי דברינו לעיל: המשנה במסכת כלים עוסקת בעשר קדושות שיש במקומות בארץ-ישראל. לכן המשנה מזכירה רק דינים שהם מחמת קדושת המקום – כל הטמאים המשתלחים מחוץ למחנה, ונלמדו מ"לא יטמאו את מחניהם". זה דין בקדושת המחנה ולכן הוזכרו שם במשנה בכלים. אולם בעל-קרי שמשתלח מחוץ למחנה לויה, נלמד מ"לא יבוא אל תוך המחנה", ואין דין שילוחו מחמת קדושת המחנה, אלא הדין הוא דין על הבעל-קרי שיצא מחוץ למחנה.

והרמב"ם על כורחו לומד שבעל-קרי שמשתלח מחוץ למחנה לא מחמת טומאת המחנה הוא משתלח, דהכלל שעל-פיו אנו שולחים טמאים מחוץ למחנה הוא משום שכל שטומאתו חמורה, חמור שילוחו משילוח חבירו, ולפי זה בעל-קרי לא ישתלח מחוץ למחנה לויה, שהרי דעת הרמב"ם בפרק ה מהלכות אבות-הטומאות, דבעל-קרי מטמא רק בחתימת פי האמה ולא בעצם הראיה. משמע שטומאתו אינה מוגדרת כטומאה מגופו, אלא כטומאת מגע (זאת על-פי התוספות פסחים סז: ד"ה ואיתקש). אם-כן, אינו

חמור ממגע מת שאינו משתלח מחוץ למחנה לוויה. אלא על כרחך, הרמב"ם סובר דשילוח בעל-קרי ממחנה לוויה אינו מדין המחנה אלא מדין בעל-קרי. לכן צריך את הלאו "ולא יבוא אל תוך המחנה", ולכן מונה אותו כלאו בפני עצמו.

לאחר שאנו צריכים את הלאו לענין בעל-קרי, כשאנו מחייבים מצורע שנכנס למחנה לוויה, אפשר לחייבו – או מצד "ולא יטמאו את מחניהם" שהינו לאו כללי מצד טומאת המחנה, או מצד הלאו המיוחד במחנה לוויה שטמא, שהוא חמור לפחות כדרגת בעל-קרי, יש דין על הטמא להיות מחוץ למחנה. – זהו ספיקו של הכסף-משנה בחיוב המצורע (ויתכן שיהיה נפקא-מיניה לענין התראה, האם יצטרכו להתרות בו פעם נוספת מחמת הלאו החדש ועיין על זה בספר זכרון-שמואל שדן בענין זה על-פי דרכו).

4. זב הנכנס להר-הבית – האם לוקה שמונים ?

בתוספתא בפרק קמא מכלים, הגירסא על-פי כתבי-יד קדמונים : "נכנסו מצורעים לפנים מן החומה – לוקין את הארבעים. זבין וזבות, נדות ויולדות להר-הבית – לוקין שמונים".

הגר"א בהגהותיו על התוספתא מגיה "זבין וזבות... להר-הבית לוקין ארבעים. מצורע להר-הבית לוקה שמונים". זאת הגיה כדי שיוכנו דברי התוספתא, דאין סברה שזב שעשה רק מעשה איסור אחד לוקה שמונים.

אולם בפירוש-המשנה להרמב"ם בפרק קמא דכלים משנה ז הביא הרמב"ם תוספתא זו ושם על-פי גירסת הרב קאפח, מבואר שזבין וזבות שנכנסו להר-הבית לוקין שמונים. גם שם, הגהות מים-טהורים מתקן את הגירסא.

ועל-פי דברינו לעיל, אפשר לפרש את גירסת התוספתא המקורית. כיון שהאיסור שנלמד מ"לא יטמאו" הינו איסור מחמת קדושת המחנה, לעומת האיסור השני מ"לא יבוא אל תוך המחנה" שזה איסור על הבעל-קרי, הוי שני ציווים על מעשה אחד ויכול להתחייב פעמים מלקות על מעשה אחד.

גם בדברי הרמב"ם אפשר לומר שמורה לדינא לתוספתא כפי שהביאה בפירושו למשנה. ומה שבהלכותיו הביא דוגמא של מצורע, משום שיש בו חידוש שאין בזב, דכיון שיש לו ציווי "בדד ישב מחוץ למחנה", הו"א שלא ילקו דהוי לאו הניתק לעשה. ולכן הרמב"ם השמיע את הדין לענין מצורע. כל זאת לא לפי דעת הכסף-משנה.

5. קשיים בדעת הכסף-משנה.

לפי דברי הכסף-משנה שעוברים בלאו "ולא יטמאו" בכניסה על כל מחנה בנפרד, אם-כן, הרמב"ם שאומר שמצורע לוקה שמונים לא יתישבו עם דבריו בפירוש המשנה שזב גם הוא לוקה שמונים. דמצורע היה צריך ללקות מאה ועשרים. פעמיים על "ולא יטמאו את מחניהם" ועוד ארבעים על "ולא יבוא אל תוך המחנה", שזהו גדר לאו השונה במהותו מ"לא יטמאו את מחניהם".

עוד יש להקשות על דברי הכסף-משנה, שהלאו "ולא יטמאו את מחניהם הוא הלאו הכללי שכולל את כל המחנות, מדוע הרמב"ם הזכירו רק בהלכה י כשהוא מתחיל לדון בדיני הנכנס למקדש והאם מתחייב כרת. לדעת הכסף-משנה היה צריך להזכירו כבר בהלכה ח שבה הרמב"ם עוסק באיסור כניסה לכל המחנות, שהרי הוא הלאו העיקרי שממנו נלמד איסור כניסה לכל המחנות!?

ברמב"ם בהלכות סנהדרין פרק יט, כשהרמב"ם מונה את הלאוין שלוקים עליהם, הוא כותב: "זב, וכיוצא בו שנכנס להר-הבית". – משמע שמצורע שהוא כיוצא בו לוקה מצד הלאו "ולא יבוא אל תוך המחנה" ולא רק מצד "ולא יטמאו את מחניהם". מלבד זאת, לשון הרמב"ם שהזכרנו האומר שהלאו הוא רק על המקדש, הנה די מפורשים הדברים בין ב"ד-החזקה בהלכה י ובין בספר-המצוות לאוין, לאו עז. ולכן גם בספר-המצוות הרמב"ם מסיים: "והעובר על לאו זה, אם היה מזיד ענוש כרת". הרמב"ם כלל לא מזכיר שעל עיקרו של הלאו בשאר המחנות רק לוקים ואין מתחייבים כרת.

6. באור דעת הרמב"ם שלא על-פי הכסף-משנה.

אפשר לחלוק על דברי הכסף-משנה ולומר שעל הלאו של "ולא יטמאו את מחניהם" לא לוקים בכניסה לכל מחנה בנפרד, אלא הינו לאו אחר על כל המחנות. מצורע שנכנס לעזרה לוקה רק מצד הלאו "ולא יטמאו את מחניהם". ורק מצד הלאו הנוסף "ולא יבוא אל תוך המחנה" למדנו שבכניסה אל מחנה לזיה לוקים על לאו נוסף. ונמצינו למדים שלעולם טמא הנכנס אל המקדש לא ילקה יותר משמונים כפי מנין הלאוין שהזכרו בענין. ובמה תלוי הדין האם לוקים על כל מחנה בנפרד או שכל המחנות כלולות במלקות רק פעם אחת, נבאר על-פי נקודה אחרת בהבנת דברי הרמב"ם.

בהגדרת העשה כותב הרמב"ם בהלכה א: "מצות-עשה לשלח כל הטמאים מן המקדש...". משמע שהעשה הוא לשלוח טמאים מן המקדש. אולם בהלכה ב מוסיף הרמב"ם: "זה המחנה האמור כאן הוא מחנה שכינה, שומע אני שהמצורע והזב והטמא מת שלשתן במקום אחד, תלמוד לומר במצורע 'כרד ישב מחוץ למחנה מושבו' זה מחנה

ישראל שהוא מפתח ירושלים ולפנים. מזה מצורע שטומאתו חמורה חמור שילוחו משילוח חבירו, אף כל שטומאתו חמורה חמור שילוחו חבירו. לפיכך משלחים את המצורע חוץ לשלוש מחנות". משמע שהמצוה אינה דוקא שילוח מהמקדש אלא גם משאר המחנות.

וצריך לבאר בדעתו דהעשה הוא לשלח טמאים מן המקדש, אולם כדי שהטמאים יתרחקו מהמקדש יש טמאים חמורים שמרחיקים אותם הרבה מהמקדש ויש פחות חמורים שהרחקתם פחותה. אולם המצוה ביסודה הרחקת הטמאים מהמקדש. אפשר לומר שלענין המצורע המקדש הוא עד סוף מחנה ישראל. החיוב להרחיקו ממחנה ישראל אינו מצד קדושת מחנה ישראל, אלא מצד קדושת המקדש (אין חייבים להגדיר זאת כסייג וגזירה אלא כדבר עצמי שכפי חומרת הטומאה, כך מידת ההרחקה של הטמא מהמקדש).

הרמב"ם בהלכה י הושה בין העשה לבין הלאו 'זלא יטמאו את מחניהם': 'כשם ששילוח טמאים מן המקדש בעשה, כך אם נכנסו עוברים בלא תעשה, שנאמר: 'זלא יטמאו את מחניהם' – זה מחנה שכינה". ונאמר בבאור דבריו שכוונתו "זה מחנה שכינה" – דוקא המקדש (שלא כהסבר הכסף-משנה), משום שעיקרו של הלאו הוא איסור כניסה אל המקדש בדוקא. ומה שנתרבה מהפסוק "מחניהם" – 'ליתן מחנה לזה ומחנה לזה' – אין הכוונה שהריבוי מגדיר אחרת את הלאו שאינו לענין המקדש בדוקא, אלא הוא מרבה על כל טמא שמידת ההרחקה ואיסור הכניסה לשאר המחנות זה מצד החיוב להיות רחוק מהמקדש. לפי זה ודאי שאי-אפשר לחייב מצורע שעובר ממחנה ישראל למחנה לוייה על עבירה נוספת על הלאו, משום שהלאו הינו אחד מצד המקדש, ובמעבר ממחנה אחד לשני זה נחשב כמעבר באותו מחנה, דלגבי המצורע גם כניסה למחנה ישראל זה מעין כניסה למקדש.

רק לדעת הכסף-משנה שהאיסור להכנס למחנה ישראל הוא מצד קדושת מחנה ישראל והאיסור לטמאותו, ודאי שכשנכנס למחנה לוייה עובר עוד פעם על הלאו, שהרי מטמא בביאתו עוד מחנה.

יש להעיר שאם בי"ד-החזקה הרמב"ם באופן מפורש הושה בין גדר העשה לגדר הלאו, הנה בספר-המצוות משמע שלא כדעתו כאן. לענין העשה הוא מגדיר מצות-עשה לשלוח הטמאים מן המחנה, ואילו את הלאו הגדיר כדבריו כאן שהזהיר כל טמא מהכנס במקדש. ויש להעיר עוד שגם בי"ד-החזקה לענין איסור כניסת המצורע לעיר מוקפת חומה, יש חילוק, דמצות-עשה יש ואילו לאו אין. ואולי צריך לומר דהעשה הוא דין באדם הטמא ואילו הלאו הוא דין במחנה, ובערים המוקפות חומה אין דין מחנה ישראל.

הלאו "ולא יבוא אל תוך המחנה" שבפרשת כי-תצא – אין ענינו מצד ביאת מקדש, דשם לא הוזכר כלל ענין של טומאה ופגיעה במקדש, אלא זה איסור עצמי שטמא ברמת טומאה של בעל-קרי לא יבוא לתוך מחנה לוייה. ולכן מצורע לוקה שמונים על שני סוגי לאוין. על "לא יטמאו את מחניהם" מצד שלא נתרחק מהמקדש, ועל ביאתו למחנה לוייה כאיסור עצמי.

כך נוכל גם לבאר את התוספתא לפי גירסתנו שגם זה הנכנס למחנה לוייה לוקה שמונים דעובר על שני לאוין שבמהותם הם שונים. ויתכן שגם בפרטי הדין שלהם יהיו דינים שונים. המנחת-חינוך במצוה שג מסתפק לגבי מספר דינים שהוזכרו לענין חיוב כרת ואיסור כניסה למקדש, מה הדין לענין כניסת הזב אל הר-הבית. וכך לשונו: "אפשר לשיטת הרמב"ם שהמכניס טמא למקדש חייב המכניס, המכניס טמא אל הר-הבית אינו לוקה רק הנכנס בעצמו חייב ומכל-מקום צריך עיון". עוד מסיק שם בהמשך: "גם נראה לי דהזב והדומה לו שנכנס דרך גגות להר-הבית וכל שאינו דרך ביאה, מכל-מקום חייב מלקות. דדבר זה דדרך ביאה ילפינן מן 'ואל המקדש לא תבוא' דרך ביאה, וזהו דק במקדש, אבל טמאים שאסורים בהר-הבית, אף שלא כדרך ביאה". וכן כתב בתחילת דבריו, שדין טומאה שנטמא בפנים שגם בשהיה לוקה, זה רק לנטמא בתוך המקדש ולא בנטמא בהר-הבית.

ולפי דברינו ניתן לומר דעל הלאו "ולא יטמאו את מחניהם" עוברים על הלאו באותם גדרים שמצאנו באיסור ביאה למקדש, דלענין מצורע וזב הר-הבית הוא כמקדש. ורק לענין הלאו "ולא יבוא אל תוך המחנה" נאמר כדעת המנחת-חינוך שגדרי האיסור שונים מדיני ביאת מקדש. ויצא אם-כן גם נפקא-מינות רבות למעשה בין שני הלאוין.

לפי דרך זו יש לבאר מדוע הרמב"ם כותב את הלאו שנלמד מ"לא יטמאו את מחניהם" רק בהלכה י. זאת משום שרצה להסמיך לאו זה לרינים שמופיעים בהמשך הפרק בהם הרמב"ם מברר את פרטי הדינים של הלאו ומה הם התנאים שהבא אל המקדש חייב כרת. ולפי דברינו גם הבא אל שאר המחנות ילקה על לאו זה באותם גדרים. לפי דרך זו גם ברור מדוע בספר-המצוות הרמב"ם כותב על לאו זה שהעונש עליו כרת, משום שעיקרו הוא על הנכנס למקדש. והלימוד על איסור כניסה לשאר המחנות הוא רק טפל ומסתעף מעיקר הלאו.

הרמב"ם פוסק בהלכה ח: "אבל אם נכנס (המצורע) לשאר הערים המוקפות חומה, אף-על-פי שאינו רשאי, לפי שנאמר: 'ברד ישב' אינו לוקה". לפי דעת הכסף-משנה, על כרחך נאמר שערים המוקפות חומה אין להם קדושת מחנה ישראל ולכן אין לוקים עליהם. אולם לפי דברינו אפשר לומר שגם לערים המוקפות חומה יש להם קדושת

מחנה ישראל, ומה שאין לוקים בכניסתם אליהם, זה משום שהם אינם סמוכים אל המקדש. אם-כן, אי-אפשר להגדיר שנרחיק מלהכנס אליהם כדי להרחיק את המצורע מהמקדש, שהרי הם אינם סמוכים למקדש. וכך לשון הר"ש בפירושו על מסכת כלים פרק קמא משנה ז : "דלמא אין שייך דין שלוש מחנות אלא בירושלים, שאין הפסק במחנות שכולם סמוכין זה לזה ; מחנה שכינה, מחנה לוייה ומחנה ישראל".